

LÉTEZIK-E KEGYELMES ISTEN?

Márk 14,32-42.

Kedves Testvérek!

1.

- *Ha létezne Isten...* - a világon sokan kezdtek ezekkel a szavakkal mondatot, és élet-helyzettől függően sokféleképpen folytatták. Ha létezne Isten nem engedné meg ezt vagy azt. Ha létezne Isten nem lenne ez a járvány. Ha létezne Isten nem lenne ennyi szenvedés. Te is mondtad már ezt a mondatot? S ha most mondanád, hogyan folytatódna a mondatod: *Ha létezne Isten...*?

Érdekes, hogy amikor nagy gondok nélkül zajlik az életünk, a legtöbbünkben fel sem merül Isten létezésének kérdése. A jó dolgok természetesen, maguktól értetődőek. A jó dolgokat megérdemeljük, azok járnak nekünk. De, amint valami rossz ér bennünket, abban a pillanatban zúg a vád: *Ha létezne Isten...*!

S talán ebben a mondatban nem is Isten létezését kérdőjelezzük meg, hanem inkább a jóságát. Azt, hogy Isten irgalmas és szerető Isten. Mert ha az lenne, akkor nem érnének bennünket tragédiák, nem lenne szenvedés, nem lenne betegség, nem lenne járvány és nem lenne halál sem. Ha Isten irgalmas és szerető Isten lenne, akkor csupa jó és kellemes dolog történe az emberekkel.

De mivel azt tapasztaljuk, hogy van szenvedés, érnek bennünket tragédiák, betegségek nyomorítanak bennünket, a halál valóságát sem tudjuk tagadni, ebből mi következhetne, ha nem az, hogy Isten olyas valaki, aki kedvét leli a mi nyomorúságainkban. Valaki, akire nem számíthatunk a bajban, mert hátat fordít a szenvedőknek. Valaki, aki távol van tőlünk, és mert messze van, hogyan is érthetné a gondjainkat, hogyan is indulhatna meg a gyengeségeinken, hogyan is érezhetne együtt velünk.

Sokan vannak, akiket mélységeink vittek közel Istenhez, és azokban a sötét időkben tapasztalták meg az Ő szeretetét és jóságát. De sokan vannak azok is, akik a szenvedésben Isten másik arcát fedezték fel. Ők inkább csalódtak benne. Vártak valamit, de egészen más kaptak tőle. Én is voltam így, amikor nem az volt a kérdés számomra, hogy létezik-e Isten, hanem sokkal inkább az, hogy létezik-e *szerető* Isten, aki megért és akire számíthatok a bajban.

Mai kérdésünk tehát ugyanaz, ami egykor a reformátor Luther Márton kérdése is volt: *Létezik-e kegyelmes Isten, aki megért bennünket és akire számíthatunk a bajban?*

Válasz keresésünkhöz hívjuk segítségül a Márk 14,32-42-ben olvasható történetet!

2.

Az evangéliumok sokszor mutatják meg nekünk Jézus isteni hatalmát és erejét. Azt, amivel betegségeket győzött le, démonokat űzött ki emberekből, halottakat támasztott fel, parancsolt a természet erőinek. Szavaiból is isteni erő és hatalom áradt. De a most felolvasott történetben, nem ez a hatalmas és erős Jézus áll előttünk, hanem egy végtelenségig összetört ember, aki szinte összeroskad az alatt a mázsás teher alatt, ami

a lelkére nehezedik.

Olyan meglepő Jézussal kapcsolatban ilyen szavakat olvasni: »**rettegni és gyötrődni kezdett...**« vagy »**Halálosan szomorú a lelkem...**«. Nem is beszélve arról az imádságról, amiben azt kéri a mennyi Atyától, »**hogy ha lehetséges, ne kelljen átélnie azt a nehéz időt. ... Abba, Atyám! Neked minden lehetséges. Kérlek, vedd el tőlem ezt a poharat!**«

Lehetséges lenne az, hogy az a Jézus, aki hatalommal parancsolt a betegségeknek, a démonoknak, a természeterőinek, aki megmutatta, hogy úr a halál felett, képes halálosan félni, sőt rettegni valamitől, bármitől? Egyáltalán miért látjuk így és ilyennek Jézust?

A történelemben mindig is úgy volt és van, hogy világ erős és hatalmas emberei mindig is igyekeztek elrejteni a gyengeségeiket. Kortárs történetírók ritkán írtak a nagy királyok jellem hibáiról, kivéve, ha a jellemzést ellenfelük rendelte meg és annak alkalmasságát akarták kidomborítani. Nem véletlenül nem készül kép hasmenéses miniszterekről, náthás államfőkről, és ritkán látunk fájdalomtól gyötört arcú hírességeket. Mert egy vezetőnek minden időben hatalmat és erőt kell demonstrálnia, és ezzel nem fér össze a gyengeség.

És akkor Jézus nem szégyelli úgy megmutatni magát, mint egy gyenge, törékeny, félelmeivel küszködő, rettegéssel a jövőbe tekintő ember. Mert itt a Gecsemáné kertben, ezen az éjszakán úgy áll előttünk Jézus, mint aki olyan, mint mi: te meg én, valaki, akinek birkóznia kell a maga kísértéseivel, és aki összeroskad a maga mázsás terhei alatt.

3.

Miért látjuk ilyennek Jézust? Kell-e nekünk egy ilyen gyenge Jézus? A kérdésre a választ egy másik bibliai helyen olvassuk! »**Mert olyan Főpapunk van, aki megérti gyengeségeinket, hiszen ő is ki volt téve azoknak a kísértéseknek, amelyek az embereket érik.**«

Emlékeztek még az igehirdetést kezdő kérdésünkre: *Létezik-e kegyelmes Isten, aki megért bennünket és akire számíthatunk a bajban?* Miért mutatta meg nekünk Jézus a maga gyengeségét? Miért engedett bele látni a lelkébe, és miért fedte fel előttünk a maga gyötrődését, félelmét és rettegését? Azért, hogy tudassa velünk, hogy ő »**megérti gyengeségeinket, hiszen ő is ki volt téve azoknak a kísértéseknek, amelyek az embereket érik.**«

Azt gondolod, hogy Isten hátat fordít a szenvedőknek? Hogy ő nem érti a gondjaidat, a mélységeidet, a szenvedésedet, a fájdalmadat? Hogy Isten nem ismeri a félelmeidet és a rettegést, ami úrra lesz rajtad, ha a jövődre gondolsz? Hogy Isten nem járta meg a sötétséget, amiben te jársz? Akkor nagyon, nagyon rosszul gondolod! Mert Jézus sokkal mélyebben gázolt mindezekben azon az éjszakán! A kísértésnek, a félelmeknek, a lelki gyötrelmeknek egy olyan mélységében, amiben egyetlen ember sem járhatott és járhat sohasem, aki csak erre a világra született! Sem te, sem én, senki sem! Mert a szenvedésnek az a pohara, ami Jézus kezébe adatott, még nem volt soha senki kezében, és nem is lesz soha, mert ez a pohár egyedül az Ő számára volt fenntartva.

Azt mondd, hogy mindez nem vigasztalja azt, aki tragédiákat él át, akit szenvedések érnek, akit betegség gyötör, aki harcol a maga félelmeivel, akit megérint a halál közelsége? Lehet! De azt senki sem mondhatja, hogy senki sem érti azt, amivel neki kell szembenéznie! Mert Jézus ugyanazzal, sőt valami sokkal félelmetesebbel nézett szembe azon az éjszakán: azzal a végtelen magánnyal, amit mi sohasem élhetünk át, hogy még Isten is lehagyott bennünket.

4.

Létezik-e kegyelmes Isten, aki megért bennünket és akire számíthatunk a bajban? – tesszük fel újra és újra ezt kérdést a történelemben. Ma olvasott történetünk pedig minden időben így válaszol: IGEN! Isten azért irgalmas hozzánk, mert Krisztus végig járta a szenvedés útját, és pontosan tudja mit jelent ezen az úton járni.

De az előbb idézett bibliai rész, az, amit a *Zsidó levél*ből idéztem, nemcsak arról beszél, hogy Jézus *megérti a gyengeségeinket*, hanem arról is, hogy ő »**Mindenféle próbán győzelmesen ment keresztül, és sohasem vétkezett.**« Ezt pedig azt jelenti, hogy nem lehetetlen legyőzni a mélyégeinket, a félelmeinket, a szenvedélyeinket, a kísértéseinket, ha és amennyiben Jézus erejére támaszkodva harcolunk azokkal! Jézussal lelkileg és testileg is talpra lehet állni a legnagyobb összetöretésből is, ki lehet mászni a legmélyebb gödörből, megvigasztalódva és megerősödve! Sőt, a feltámadott Jézussal, még a félelmetes halállal is másként nézhet szembe az ember, nem mint vesztes, aki örökre megsemmisül, hanem mint, aki átlép egy másik, egy összehasonlíthatatlanul szebb életbe!

5.

Létezik-e kegyelmes Isten, aki megért bennünket és akire számíthatunk a bajban? Ez nem kérdés! Létezik kegyelmes Isten, aki megért bennünket, és akivel győzhetünk a gondjaink felett. Talán nem úgy és nem akkor, amikor gondoljuk, és talán másként, mint reméljük vagy várjuk, de minden élethelyzetünkből a lehető legjobbat hozza ki. Mert »**Egészen biztosak vagyunk benne, hogy minden összedolgozik azoknak a javára, akik Istent szeretik — akiket ő a saját terve szerint elhívott.**«

Ezért ha Jézusra bízunk az életünket, »**akkor bátran és bizalommal lépünk oda az Atya-Isten kegyelmének Trónjához! Nála bőségesen megtaláljuk mindazt a megbocsátást, segítséget és kedvességet, amire éppen szükségünk van — s mind-ezt a legalkalmasabb időben.**«

Mondd? Hiszed-e ezt?